

BARCELONA

El Dan saludant-se amb el Jonatan, un missatger amb el qual ha fet amistat. PERE VIRGILI

Vida del Dan al passeig de Gràcia

Des de fa 16 anys demana almoïna a tocar de la Pedrera

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Treballa cada dia de la setmana, matí i tarda. També diumenge, però només de deu a dues. El carrer és el seu hàbitat; les rajoles decorades del passeig de Gràcia, les seves companyes de feina. Sempre és al mateix lloc, baixant a l'esquerra, entre Provença i Mallorca. El Dan Constantin no passa desapercebut, forma part de la fesomia del carrer des de fa setze anys, quan va decidir-se a demanar ajuda a la intempèrie, a tocar de la Pedrera, deixant visible el seu cos malalt a barcelonins i turistes.

Qui més qui menys segur que el té vist, segur que l'identifica, però no sap quina és la seva història. Potser la coneixen els que treballen a la vora i els que el saluden gairebé cada dia, els que l'ajuden amb el que poden, amb una ampolla d'aigua, amb alimentació variada o una gorra nova per protegir-se del bat de sol que li cau al damunt entre quarts d'una i quarts de tres.

Mentre conversem, intercanvia paraules cordials amb cinc o sis persones, dues o tres li deixen alguna moneda i els torna el favor amb una pedra blava de la sort o taronja de l'energia. També té unes quantes polseres per vendre. Al seu costat, sota la samarreta, hi guarda la ràdio, companya imprescindible que fa més curtes les ho-

res i amenitza matins i tardes. I darrere seu la cadira de rodes, companya de viatge.

El Dan acaba de complir quaranta-sis anys i en fa vint-i-tres que viu a Catalunya. Primer, va viure en un pis al carrer de Rocafort, i des de fa quinze anys comparteix pis amb un amic seu pakistanès –que va conèixer al carrer– a Badalona. Cada dia agafa l'H10 d'anada i de tornada.

Neix l'any 1975 a Sibiu, una ciutat del nord de Transsilvània. I no és fins als tres anys que se li manifesta una greu escoliosi, malaltia òssia que deforma la columna vertebral i provoca malformacions molt visibles. “Com a mínim no va a pitjor”, exclama. Un atropellament fa cinc anys li va provocar seqüeles a la cama. Els canvis de temps sempre deixen empremta de dolor: la calor és el seu pitjor enemic; el fred, en canvi, li dona una rellevant treva.

Infància difícil

No coneix els seus pares i creix en un orfenat. Als catorze anys s'escapa, la policia se'n fa càrrec, l'identifica i el porta a conèixer els seus setze germans. Els pares ja no hi són. No li agrada la vida a Romania, molt dura, sense expectatives, sense progrés, pura grisor. Comença, doncs, la ruta per Europa. Primer Bulgària, després Polònia, Alemanya i Bèlgica. Feines com netejar plats en restaurants per anar trampejant. Tres mesos a Madrid són el pròleg de l'arribada a Barcelona.

Carrer
Confessa que en general els barcelonins el tracten millor que els turistes

Periple
Va néixer a Transsilvània, va créixer en un orfenat i va recórrer Europa

“La gent és amable, m'ajuden, em tracten bé, després de tants anys al mateix lloc tinc alguns amics”, destaca el Dan. També s'ha endut ensurts i patacades: l'han robat, ha percebut totes les formes possibles del menyspreu. Arran de terra té una visió privilegiada de la vida al passeig de Gràcia, de tota la fauna vital que transita per allà cada dia. Li agradaria poder tenir una feina de veritat, però, esclar, donades les seves penoses condicions físiques costa que algú faci el pas. Està content amb el seu estil de demanar ajuda, sap que utilitza el seu cos com a motiu de persuasió, però ho porta amb dignitat: “Que tothom faci el que vulgui. Si em volen ajudar que ho facin, jo no obligo ni increpo la gent, no és el meu estil”.

Té alguns amics que el cuiden i es preocupen d'ell, amics amb qui pot parlar i passar la tarda els dies de descans al barri de Sant Roc de Badalona. No ha tingut parella, però algunes floretes sí que s'ha endut gràcies als seus transparents ulls verds. Confessa que els barcelonins el tracten millor que els turistes. Va ben acompanyat amb una manta del Barça perquè jeure a terra sigui una mica més còmode. També la gorra i la mascareta són del seu equip de futbol preferit. El Dan somia amb canviar de vida algun dia. Estalvia i viu una existència austera. Si passeu per davant seu, potser una pedra de la sort us encomanarà bona estrella. —